

les principes qui ont toujours guidé le chef de l'école française et qu'il a exposés dans la préface de son atlas :

„La géographie a donc devant elle un beau et difficile problème, celui de saisir dans l'ensemble des caractères qui composent la physionomie d'une contrée l'enchaînement qui les relie et dans cet enchaînement une expression des lois générales de l'organisme terrestre...“

Pour les oeuvres voir Annales de Géographie 1918, p. 161—173.

Yves Chataigneau.

ALFRED GRUND.

Рођен је 3. августа 1875. год. у Смихову, код Прага. На Универзитету у Бечу (1894—1899) учио је најпре Историју, па се под Пенковим утицајем обрнуо Географији. По свршеним студијама постао је асистент, а 1904. год. доцент у Бечу. 1907 год. изабран је за ванредног професора у Берлину, а 1910. за редовног професора Географије на немачком универзитету у Прагу.

У својој дисертацији *Die Veränderungen der Topographie im Wiener Wald und Wiener Becken* износи Грунд промене на насељима у току времена, истичући утицај природних прилика као и значај појединих историјских периода. — Радови о карсту далеко су му познатији. *Karst-hydrographie* бави се поглавито хидрографским, а *Beiträge zur Morphologie des Dinarischen Gebirges* геоморфолошким приликама карста. Грундови погледи на хидрографију карста изазвали су живље расправљање које је трајало више година. У океанографским испитивањима Јадранскога Мора, која су у заједници вршили италијански и аустријски стручњаци 1911—1914, Грунд је управљао хидрографским одељењем и прибрав огромну грађу. Смрт га је спречила да је потпуно обради. Погинуо је 11. новембра 1914. године као резервни поручник код Ковина према Смедереву.

Немачка географска наука изгубила је у Грунду једнога од најдаровитијих и најоданијих наставника и испитивача.

Б. Ж. Милојевић

АЛЕКСАНДАР ВОЈЕЈКОВ

28. Јануара 1916. год. умро је од запалења плућа знаменити климатолог и географ Др. Александар Ивановић Војејков, државни саветник и професор физичке географије на Универзитету у Петрограду.

Војејков је рођен 1842 год. у Москви, као потомак једне од најстаријих руских племићских породица, која је дала неколико познатих писаца.

Још у својој младости Војејков је путовао по Западној Европи, по Сирји и Палестини и та путовања су га побудила да се ода проучавању географије. Своје научне студије је свршио у Немачкој, нарочито у Гетингену и већ 1866 год. постао је члан Руског Географског Друштва. У Русији је почео да се бави Метеорологијом и с тога је доцније путовао по Сједињеним Државама, Мексику, Централној и Јужној Америци, Јапану и Индији, све до 1874 год.

Приликом свога бављења у Вашингтону од 1872 до 1874 год. Војејков је, на основу Coffin-овог дела *Winds of the Globe* написао своје дело „*Die atmosphärische Circulation. Verbreitung des Luftdruckes,*

der Winde und der Regen auf der Oberfläche der Erde“, осим тога је и на енглеском језику написао неколико научних чланака.

Доцније се Војејков вратио у Русију и својим радом у Руском Географском Друштву, као и ширењем метеорологије постао је значајна личност, 1882. год. изабран је за привременог доцента на Универзитету у Петрограду, а од 1883. год. био је председник сталне метеоролошке комисије.

У то време (1884) је издао своје велико дело „*О климатима земље*“. Од тада је постао светски научник и изабран је за професора на Универзитету у Петрограду 1885 год. Доцније је почео да издаје и географска дела, од којих је најважније „*Le Turkestan russe*“ у француском издању.

Нарочито су важна Војејкова дела у којима је износио везе између климе и облика на земљиној површини, као што су „*Утицај снежног покрива на температуре ваздуха*“, (1871) „*О ширењу монсонских ветрова до Јапана и Источне Сибирије*“, и и „*Реке и језера као продукти климе*“ (1885) и др.

Последње од великих дела Војејкова је његова „*Метеорологија*“ у 4 дела, која је изашла на руском језику пре десетак година.

Као многи од научењака и Војејков је био особењак и на спољашност није пазио. И у приватном и у научном животу био је веома скроман и ни мало претенцијозан. То се показује и у том што је 1872 год. избацио своје племство из свог имена. Он није имао много прохтева и у том је много личио на свога пријатеља, знаменитог *Мендејељева*. Од ране младости Војејков је био мислилац и имао је врло широк поглед. Тиме је врло много допринео науци. Свет је у Војејкову изгубио одличног научника, а Русија једног од најоданијих синова.

Ценећи значај и научан рад Војејкова „Српско Географско Друштво“ га је 1913 г. изабрало за свога почасног члана.

П. В.

ГЕОГРАФСКО ДРУШТВО

Задатак друштва. — Друштву је задатак да негује и унапређује научну географију у најширем смислу, дакле и струке које су јој блиске, и да се стара о ширењу њихових знања, а нарочито у колико се тичу наших земаља и народа. (Правила „Геогр. Др.“ члан 2.)

Друштвени чланови. — Друштво има редовне чланове и добротворе.

Редовни чланови могу бити она лица, која могу учествовати у друштвеном раду или која желе да потпомажу друштво у извршењу његовог задатка. Редовни чланови добијају бесплатно друштвена издања, имају право бесплатно учествовати на друштвеним састанцима, предавањима и служити се друштвеном књижицом, осим тога имају право гласа на друштвеним скупштинама. Улог редовних чланова је 30 динара или 120 круна годишње.

Добротворима се сматрају лица која поклоне друштву најмање 1000 динара или 4000 круна у новцу или вредности. Добротвори имају сва права редовних чланова, а не плаћају годишњи друштвени улог. (Правила „Геогр. Др.“ члан 5. 6. 8.)

ЧЛАНОВИ „ГЕОГРАФСКОГ ДРУШТВА“ У 1920 И 1921 ГОДИНИ.

А Чланови добротвори:

† *Владимир Карих*, (1910); † *Јован Мишковић*, генерал (1910); *Извозна Банка*, Београд (1910); † *Марко Добројевић*, поседник и трговац, Бос. Крупа, (1910); *Лука*